

www.galarna.si

Suzanne Brockmann: *The Unsung Hero*

Prevod: Irena Furlan

Copyright © 2000 by Suzanne Brockmann

*This translation published by arrangement with Ballantine Books,
an imprint of Random House, a division of Random House LLC.*

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMSŠ 2015

Vse pravice pridržane.

*Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje,
reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev,
predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov
v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem,
tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v
elektronski obliki.*

Slika na naslovnici: PeriodImages, Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-311.2

BROCKMANN, Suzanne

Neopevani junak / Suzanne Brockmann ; [prevod Irena Furlan].

- 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMSŠ, 2015

Prevod dela: The unsung hero

ISBN 978-961-6982-23-8 (trda vezava)

COBISS.SI-ID 85556737

Suzanne Brockmann

Neopevani junak

Prevod:

Irena Furlan

Uvod

Pomlad

Kakor hitro so zadeli helikopter seahawk in njegovega pilota, so se stvari obrnile le še na slabše.

Tom Paoletti, poročnik specialne enote ameriške vojne mornarice SEAL, je prevzel kontrolo in helikopter nagnil proti nebu, Jazz in Lopez pa sta medtem poskušala preprečiti, da bi pilot izkrvavel. Elitna osemčlanska skupina za posebne operacije je v to ničvredno državo prišla zato, da bi poskrbela za varen odhod diplomatove žene. Misija je bila dovolj pomembna, da je bil vanjo vključen tudi poročnik Paoletti, poveljujoči častnik ekipe 16 specialne enote SEAL. Pravzaprav je ukaz prišel naravnost od admirala Chipa Crowleyja.

Crowley je Tomu priznal, da je upal, da se ob prisotnosti poveljujočega častnika in njegovega izvršilnega častnika, podrejenega poročnika Casperja ‚Jazza‘ Jacquetta, te fašistične riti ne bodo obnašale ne kot fašisti in ne kot riti.

Mogoče bi, če bi se Tom tam prikazal s svojim sproščenim in prijaznim nasmeškom, z vpadljivimi in zelo avtoritativnimi trakovi na prsih in s svojim mirnim poveljevanjem, ti drekači zares naredili, kar so obljubili, in bi jim dovolili oditi z gospo Hampton.

In če bi ob Tomu stal Jazz, ki je bil visok dva metra in skoraj prav toliko širok, zelo resen, zelo tih, zelo črn in je bil poleg tega videti zelo, zelo nevaren, ta misija morda ne bi bila kaj več kot zgolj navadno spremstvo.

Tamkajšnja vlada je na vse pretege vztrajala, da gospe Hampton ne smejo zadrževati proti njeni volji. Zato je Tom s svojo enoto priletel tja z običajnim letalom, na letališču najel kombi in vse sodelujoče odpeljal do hotela, v katerem so stanovali Hamptonovi, preden je Ronald Hampton naredil napako in šel na enodnevni izlet v sosednjo državo. Tistega popoldneva se je namreč politični položaj brez kakršnegakoli predhodnega opozorila tako močno spremenil, da stari Ron in njegovo spremstvo niso smeli nazaj v državo.

Gospa Hampton pa je bila v hotelu. Tom je pomislil,

da jo bodo morda zares samo pospremili do letališča, kot je bilo rečeno, in ne bo prišlo do nobenega incidenta. O tem je razmišljal ves čas, medtem ko je gospa Hampton pakirala svoje stvari, oni pa so na prijetno hladnem vrtu srkali čaj.

Njen prihod v pritličje je naznanilo šest ogromnih kovčkov.

Gospa Wilhemina Hampton.

Bila je močno zagorela ženska, stara nekaj čez petdeset in videti je bila, kot bi z loparjem v eni roki in martinijem in cigareto v drugi pod krilom neprestano ves čas nosila belo hlačno krilo za igranje tenisa.

Ni bila videti pretirano zadovoljna, ko je zagledala svoje spremstvo posebne enote SEAL. Ko ji je Tom prijazno predlagal, da bi večji del prtljage poslala domov po pošti – saj bi zaradi natančnega preiskovanja prtljage, kot je bilo tu običajno, izgubili veliko časa – ga je tako stokajoče zavrnila, da se je vprašal, zakaj so se Združene države Amerike tako zavzele za to, da jo pripeljejo domov.

Nekoliko manj prijazno ji je pojasnil, da se v teh krajih zamik odhoda na letališču velikokrat spreobrne v trajni zamik odhoda. Čeprav njeno stokanje ni povsem utihnilo, je postalo manj glasno in z veliko slabe volje je za sabo pustila tri kovčke.

Tom jo je predal vodniku tretje stopnje Marku Jenkinsu. Mark je bil mlad, imel je nežen glas in iskren, angelski pegasti obraz dečka iz pevskega zbora. Toda resnici je bil Jenk prava baraba in najboljši poklicni lažnivec, kar jih je Tom srečal v vseh letih tovrstnega dela. Jenk je gospe Hampton namenil najprikupnejši nasmešek, jo povprašal po njenih vnukih in jo varno pospremil do sedeža v sredini kombija. Toda Tom je ves ta čas lahko videl, kako se je s sredincem praskal po licu.

Ko so zapeljali s hotelskega parkirišča, je O'Leary sedel zadaj s puško v roki. »Za nami vozi črna limuzina.«

Nekdo jim je sledil in Tom bi bil presenečen, če jim ne bi.

Jenk in Lopez sta občudujoče vzdihovala ob slikah grdega vnuka gospe Hampton, ko so v daljavi zatulile prve sirene.

Praporščak Sam Starrett, ki je vozil, se je v vzratnem ogledalu spogledal s Tomom.

»Kar počasi,« je rekel Tom. Dokler niso bili povsem prepričani, da so sirene namenjene njim, bi bilo neumno bežati. Beg bi nemudoma izdal to šarado. V tistem trenutku so se lahko še vedno vsi pretvarjali. Vlada jim bo dovolila vkrcati se na letalo. Pa kaj še.

Divjak, znan tudi pod imenom vodnik prve stopnje, Kenny Karmody, ki je vozil spredaj, je na radiu iskal signal praporščaka Johna Nilssona, ki je bil njihov strokovnjak za jezik.

»Štirje avtomobili in en oklepnik s celim vojaškim oddelkom so pripravljene, da nas ustavijo. Ukazali so jim, naj po potrebi uporabijo silo,« je poročal Nilsson.

Divjak se je obrnil in veselo pogledal Toma. Konec koncev je to Divjak vedno naredil. »Rezervni načrt, vaše visočanstvo?«

Admiral Crowley je poudaril, da je treba v misiji dati prednost diplomatski rešitvi. Tom je vedel, da se bo moral precej zagovarjati, če bo prvi strel sprožil njegov vod. Vendar bi veliko raje preživel nekaj ur na zaslišanju pri Crowleyju, kot pa da bi ves njegov vod in prekrasna gospa Hampton naslednjih šest let preživali v nekem umazanem zaporu in bi se Amnesty International boril za njihovo izpustitev.

Rezervni načrt se je izkazal za pravo izbiro.

»Pa dajmo.« Tom je komaj izgovoril te besede, že je O'Leary natančno prestrelil sprednje gume črnega sedana.

Starrett je na dveh kolesih ostro zavil v desno, da sta se glavna cesta in črni sedan izgubila v oblaku prahu za njimi.

Ko so se le za las izognili čelnemu trčenju s tovornjakom z zelenjavo, je začela gospa Hampton kričati: »Kaj počnete? Kaj počnete?«

Jenk je povzdignil svoj deški glas, da bi jo preglasil. »Gospa Hampton. Čeprav so nam zagotovili, da boste lahko državo zapustili z običajnim letalom, smo za vsak primer organizirali dodatno prevozno sredstvo. Izven mesta nas čaka helikopter seahawk. Poročnik Paoletti meni, da bi bilo zdaj najbolje uporabiti alternativni prevoz.«

»Poročnik, do konca sem pohodil plin,« je zavpil Starrett. »Ta kripa gre komaj nekaj čez sedemdeset kilometrov na uro.«

Premetavalo jih je po ozkih cestah, polnih lukenj, in zdelo se je, da gredo neverjetno hitro. Vendar je Tom vedel, da če jih bodo začeli zares loviti, se jim to kmalu ne bo več zdelo dovolj hitro.

Nič čudnega ni bilo, da Starrett kombija ni mogel pognati hitreje. Naložen je bil namreč z osmimi ogromnimi moškimi, žensko, ki tudi sama ni bila med najbolj drobnimi, in tremi zelo težkimi kovčki.

Samo ene stvari so se lahko znebili, da bi zmanjšali težo tovara. Pravzaprav so se lahko znebili *treh*.

Tom se je spogledal z Jazzom. Njegov izvršilni častnik je takoj vedel, o čem razmišlja, kar je bilo dobro, saj

jima besed ni bilo treba izreči na glas. Gospa Hampton je bila že tako dovolj razburjena. O'Leary, ki je sedel zadaj pri kovčkih, pa žal ni bil na isti valovni dolžini.

»O'Leary, pomagaj mi odvreči balast,« je ostrostrelcu s svojim globokim glasom Darth Vaderja naročil Jazz.

Gospa H. je sicer nehala kričati, vendar je bila ob misli na polet s helikopterjem še vedno vidno nezadovoljna. Na srečo ni bila seznanjena z besedno zvezo *odvreči balast*. Če ne drugega, bo ugotovila, kaj se dogaja, ko bo že prepozno za ugovarjanje.

»Meni na čemerkoli, kar je manjše od 737, postane slabo,« se je pritožila.

Tom se je naslonil na naslonjalo in se obrnil proti njej. Upal je, da bo ob njegovih besedah spoznala, kako resen je njihov trenutni položaj.

»Ravno smo prestregli radijsko sporočilo, v katerem so štirim vozilom tajne policije in oklepniku s tridesetimi vojaki naročili, naj nam z vsemi sredstvi preprečijo odhod,« ji je rekel in se ji povsem približal. »Mislim, da med svojim obiskom v tej državi morda niste imeli priložnosti obiskati zapora, gospa. A lahko si predstavljate, da je temen, hladen, poln podgan in smradu po neumitih telesih. Če vam to zveni kot kraj, kjer bi lahko preživeli naslednjih nekaj let, samo recite in vas bomo za naslednjim ovinkom izpustili iz vozila.«

Gospa H. je popolnoma utihnila. Pravzaprav je, ko jo je oplazil veter iz prtljažnika in ko je videla, kako so njeni zadnji kovčki popadali na ulico kot v tisti stari reklami za American Tourister, komaj rahlo zacvilila. Tom je dvomil, da je kdo, vključno z njenim možem, kdaj z njo govoril na tako grob način.

»Morali se boste držati vodnika Jenkinsa,« je nadaljeval Tom. »Če vam on, jaz ali kdorkoli drug iz tega voda kaj ukaže, ga morate *brez* oklevanja ubogati. Ali je zdaj vse jasno?«

Čemerno in s stisnjenimi ustnicami je prikimala. »Vsekakor, poročnik. Čeprav vam zagotavljam, da bom glede tega pisala vašemu poveljniku. Tisti kovčki so bili polni dizajnerskih oblačil. Nekatera so bila draga, druga pa unikatna.«

»Sklonite glavo in zaprite usta, gospa,« ji je rekel Tom. »Najprej vas bomo rešili od tod, potem boste lahko napisali pritožbo. To vam zagotavljam.«

Gospa Hampton se ni mogla zadržati, da ne bi zastavila še zadnjega vprašanja. »Kako pa veste, da ne bodo sestrelili vašega helikopterja?«

»Našo misijo podpira celotno ameriško vojno letalstvo in sporazum, ki velja kot dovoljenje zveze NATO, da lahko naša vojska po potrebi uporabi silo – kar bomo storili takoj, ko odletimo, tudi začeli oddajati

po vseh kanalih. Nori bi bili, če bi kljub temu dejstvu streljali na nas. Po moji oceni ...» Pogledal je na uro. »... bi v manj kot eni uri morali pristati na letališču, ki ima sporazum s Združenimi državami Amerike. Ko prispemo, bom poskrbel za to, da boste dobili papir in pisalo.«

»In kaj bomo v primeru, če bo šlo kaj narobe?« je zajedljivo vprašala gospa Hampton. »Ali imate še kakšen rezervni načrt?«

»Vedno imamo še kakšen rezervni načrt, gospa.« Zadnji rezervni načrt je pomenil iskanje kreativnih rešitev med samim poletom. To je bilo nekaj, v čemer je Tomov vod za posebne operacije najbolj blestel.

Vendar se je rezervni načrt zaenkrat odvijal brez težav. Z Nilssonom na radiu, Starrettom z nogo na plinu in Divjakom, ki jih je usmerjal po ozkih in zavutih ulicah, so na dogovorjeno mesto prišli natanko ob pravem času.

Tudi seahawk je prispel pravočasno. Prah se je dvigal, ko je pilot spustil helikopter vse do tal, da bi lahko vkrcali gospo H.

Misijo je zmotil džip, poln sovražnikovih vojakov, ki je patroljiral naokoli. To je bilo eno tistih butastih naključij, ob katerih je Tom zaškripal z zobmi. Patrolja je bila na napačnem mestu ob popolnoma napačnem

času. Verjetno so videli helikopter in prišli pogledat. Če bi prišli devetdeset sekund pozneje, bi helikopter že odletel. Takrat bi se njihova enota že odmikala izven dometa njihovih orožij.

Vendar pa jih je patrulja presenetila izza vogala z nabitim in pripravljenim orožjem. Lopez je prav čakal na kaj takšnega in se je prvi odzval. V njihovo smer je vrgel granato, medtem pa sta Tom in Jazz vrgla gospo Hampton na helikopter.

Vojake je pometalo naokoli, vendar je enemu od njih kljub temu uspelo izstreliti nekaj rafalov.

Res niso imeli sreče, saj je ena od krogel poletela skozi odprta vrata in pilota zadela v ramo.

Tom jih je vkrcal in jih tudi odpeljal stran. Od takrat, ko je nazadnje letel s takšnim ptičkom, je minilo že nekaj let. Polet je potekal skoraj gladko.

»Presneto, kapitan,« je skozi neprestano trobljenje, ki ga je še naprej spuščala gospa H., zakričal Jenks, »kadi se od nas!«

Sranje, res se je. Motor je za njimi puščal oblak dima, kot ga pušča dimna bakla. Očitno so zadeli enega od motorjev. Strelec je imel srečo. Presneti *prasec*.

Bili so že proč od mesta in so se hitro približevali meji, pa vendar je vse kazalo na to, da jim je ne bo uspelo

prečkati. Ne brez enega motorja. In Jezus, tudi kazalcu za gorivo se je mešalo. Goreči motor in preluknjan rezervoar za gorivo nista bila dobra kombinacija, razen če je želel, da eksplodirajo. Helikopter je moral spustiti na tla in to takoj.

Pokrajina pod njimi je bila gola in suha puščava, polna neprijaznih skal in prahu. Videti je bila bolj podobna površju lune kot pa bogati pokrajini Nove Anglije, kjer je Tom odraščal.

»Pripnite se!« je zavpil Tom, ko je helikopter popeljal proti tlom. Pristanek je bil trd – kaj, skoraj bi se razleteli. Vse, kar ni bilo pripeto, je odletelo ven. »Jazz, gospo H. odpelji ven! Hitro!«

Njegovi možje so bili že v akciji. Jazz in Jenks sta gospo Hampton zagrabila vsak pod eno roko. Ko sta jo dvignila in iz seahawka odnesla po suhih tleh v zavetje za skalami, se je upirala in vpila, njen glas pa je bil že hripav.

Lopez in Divjak sta odnesla pilota; Nilsson, Starrett in O'Leary pa so že pograbili toliko opreme in vode, kolikor je bilo v dani situaciji mogoče.

Tom je zadnji stopil iz helikopterja. Ko je skočil na tla in stekel stran, je pomislil, da tisti govor vseeno ni kaj dosti zalegel, saj gospa Hampton še vedno ni zaprla svojih zoprnih ust.

Potem pa je ugotovil, kaj je bil pravi razlog divjega vpitja gospe Hampton. Njena torbica. Svojo presneto torbico je pustila v helikopterju.

»Oprostite, gospa,« je slišal, da ji je rekel Jazz, »morali boste zdržati brez nje. Helikopter bo pravkar eksplod...«

»V torbici imam tablete za srce!« Njen hripavi glas se je odbil od skal in odjeknil od sten polagoma dvigajočega se hribovja za njimi.

Tablete za srce.

Sranje.

Vse se je začelo odvijati kot v počasnem posnetku. Tom in Jazz sta stopila izza skal in se pognala proti njemu, proti helikopterju. Vendar je bil Tom vsaj trideset metrov bliže. Poskusil se je zasukati za sto osemdeset stopinj, vendar mu je spodrsnilo v prahu. Hitro se je opotekel in poskusil čim manj izgubiti na hitrosti, ko je stekel *nazaj* proti helikopterju.

Deset korakov pozneje je bil v helikopterju in iskal presneto reč. Bila je nevidna, tako kot večina ženskih torbic, ko jih hočeš hitro najti. Vrgel se je na kovinska tla, gledal pod sedeži in ...

Zadetek. Bež usnjena torbica je ob pristanku očitno zdrsnila naprej. Pograbil jo je in se nemudoma odpravil ven in tekel, kolikor hitro je lahko.

NEOPEVANI JUNAK

Tom je bil od seahawka oddaljen najmanj dvajset metrov, ko je zaslišal, kako je helikopter razneslo za njim, in začutil je, kako ga je moč eksplozije sunila naprej. Tla so se mu približala veliko prehitro.

Preklete, to bo pa bolelo, si je mislil, ko si je torbico gospe H. prižl k prsim, da bi jo zaščitil.

Nato je nehal razmišljati in pred očmi se mu je stemnilo.

Ena

8. avgust

Tom je potegnil svojo torbo s police nad sedeži in se z drugimi potniki počasi pomikal z letala in potem proti glavni stavbi bostonskega letališča.

Počasna hoja mu je prijala predvsem zaradi tega, ker je imel od tiste poškodbe glave, ki ga je skoraj trajno onеспособila, še vedno pogoste vrtoglavice.

Ko je stopil s terminala, je bilo mesto odeto v jutranjo meglico. Dobrodošli v poletno Novo Anglijo.

Ko se je odpravil proti majhnemu naselju Baldwin's Bridge na severni obali, je Tom pomislil, da se bo vlaga kmalu dvignila nazaj v zrak. V lepem turističnem mestecu je močan veter skrbel za nizke temperature in jasno nebo.

Tom je nameraval ostati samo do sobote.

Izkoristiti je moral trideset prostih dni bolniškega dopusta, kar ga je zelo vznemirjalo. Prekletu, *ni* hotel imeti trideset prostih dni. Že tako je bil čisto predolgo v bolnici in stran od svojega poveljevanja. Seveda po zahvali, ki jo je prejel od kontraadmirala Larryja Tuckerja, ni bil povsem prepričan, ali se bo sploh lahko vrnil k poveljevanju.

Ali je bilo torej sploh čudno, da je izgubil živce, ko je izvedel, da je Tucker, medtem ko je bil on v komi, poskusil enoto SEAL izbrisati iz proračuna za naslednje leto? Tom je nato izvedel, da je vod za posebne operacije, čigar del je bil več let – in so ga nekateri imenovali *Eliminatorji težav*, nekateri pa *Ustvarjalci težav* – razpusil in može razposlal na različne konce sveta ...

Vendar se je Tom na kontraadmirala samo razburil. Ni ga vrgel skozi okno njegove pisarne v Washingtonu. Niti ga ni udaril, da bi mu z obraza izbrisal zadovoljni nasmešek.

Vse, kar je naredil, je bilo, da je svoje argumente proti njegovi odločitvi izrazil glasneje kot sicer.

In s tem je izgubil še en teden svojega življenja na psiholoških testih, kjer je skupina zdravnikov in psihiatrov poskušala oceniti, ali je njegov izpad povezan

s hudo poškodbo glave, ki jo je doživel pred kratkim.

Tom jim je moral dokazati, da je njegovo razburjenje le rezultat pogovora s Tuckerjem.

Vendar si je njegov zdravnik, ki je bil kapitan Howard Eckert, želel napredovati in je moral ugoditi kontraadmiralu Tuckerju. Zato Tomovi izgovori niso imeli pravega učinka. Eckert mu je predpisal trideset dni bolniškega dopusta, da bi še nadalje okrevал po poškodbi. Zdravnik in psihiatri so ga posvarili, da po takšni poškodbi ne bi bilo nenavadno, če bi občasno zaznal spremembe v svojem značaju. Agresivno vedenje. Občutke preganjavnice in paranoje. In poleg tega se mu je tudi vrtelo in mučili so ga glavoboli. Zdaj je moral počivati in se sproščati. Po končanih tridesetih dneh bolniškega dopusta se bo namreč vrnil v mornariško bazo v Virginiji, kjer bo moral prestati podobne psihične teste, ki bodo odločili o njegovi usodi.

Ali ga bodo zaradi zdravstvenega stanja odslovlili ali pa bo lahko nadaljeval svojo kariero v ameriški mornarici?

Tom si prvega ni želel, vendar je vedel, da bo Tucker pritiskal, dokler ga ne bodo upokojili. Kar je pomenilo, da je moral Tom teh trideset dni izkoristiti za to, da se čim bolj sprosti in odpočije ter se dobro pripravi na teste.

